

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.097/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe).
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kurcsics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.661/2025/7. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 43.000 (negyvenháromezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. március 1-től 2024. július 31-ig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Közlekedésrendészeti Alosztály hivatásos állományú tagjaként baleseti helyszínelő és

balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességmérést, közrendvédelmi gépkocsizó járőrszolgálatokat, küldéseket, akciókban való részvételt, rendezvénybiztosítást ellentételezés nélkül; az e tárgyban benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset

[2] A felperes keresetében az alperest 869.625 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni: a peresített időszakból 16 hónapra havi 38.650 forint, az illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj alapulvételével, 13 hónapra pedig havi 19.325 forint, a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő mértékű megbízási díj figyelembevételével. Ennek indokaként megjelölte, hogy a 2022. március 1. és 2024. július 31. közötti időszakban - 13 hónapra - havonta a rendvédelmi illetményalap 150%-ának megfelelő összegű megbízási díjat fizetett az alperes az illetékességi területen (helység1i Rendőrkapitányság) kívül végzett (helység2i Rendőrkapitányság) helyszínelő és balesetvizsgáló tevékenységének ellátásáért. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) rendelkezéseire alapította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerint 869.625 forint megbízási díj késedelmi kamattal növelt összegének megfizetésére kötelezte. A bírói gyakorlatra hivatkozással megállapította, hogy a baleseti helyszínelő beosztású felperes által rendszeresen végzett közlekedésrendészeti járőri és egyéb feladatok a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatellátásnak minősültek. A felperes havi szinten a következő mértékben végezte a megbízási díjigénye alapjaként megjelölt feladatokat: sebességellenőrzéseket 5 alkalommal, jellemzően 6-8 órában; járőrszolgálatot 3 alkalommal; TIK-küldésekben részvétel 5-8 alkalommal; forgalomellenőrzések 8 alkalommal; fokozott ellenőrzésekben közreműködés 6 alkalommal, amely a Hszt. 2023. február 1-től hatályos módosítását követően is fennállt. Rögzítette, hogy a munkáltatónak jogszerű utasítási joga áll fenn a beosztáshoz nem tartozó feladatok végzésére is a hivatásos állományú tagok irányában, az eredeti szolgálati beosztáshoz tartozó feladatok mellett akkor is, ha e feladatok a munkaköri leírásban nem szerepelnek. Ennek ellenére nem sérülhet a felperes kinevezése szerinti beosztása és a beosztásához nem tartozó jogszerű többletmunka végzése esetén a díjazásra, azaz az ellenszolgáltatásra való jogosultsága. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályba lépett módosítását is figyelembe véve annak volt jelentősége, hogy a beosztásba nem tartozó feladatok ellátása folyamatosan, rendszeresen történjen hosszabb időn keresztül, a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, hanem ténylegesen jelentős többletmunkát

jelentsen. A felperes a becsatolt kimutatások, okirati bizonyítékok által igazoltan a többletfeladatokat folyamatosan a beosztásához nem tartozó többletfeladatként látta el, feladatvégzése a Hszt. 71. § (3) bekezdése szerinti kritériumnak megfelelt, ezért igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a peresített időszakra megalapozottnak találta; az illetményalap 100, illetve 50%-ában meghatározott megbízási díj pedig arányos ellentételezést jelent.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Hszt. 71. § (1)-(5) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését. Az elsőfokú bíróság a feltárt tényállásból téves jogi következtetéseket vont le. Kiemelte: maga sem vitatta az eljárás során, hogy a helyszínelő és balesetvizsgáló, valamint a járőri beosztás egymástól eltérő beosztások, ahogyan azt sem, hogy a felperes a keresetben megjelölt feladatokat elvégezte, azonban azt vitatta, hogy az elvégzett feladatok mindegyike egy másik, önállóan nevesített beosztáshoz tartozna. Az ellátott többletfeladatok közül legfeljebb a járőri-, járőrszolgálati feladatok tartozhatnak a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú melléklete szerinti más beosztáshoz; kizárólag ezen, csekély mértékben elvégzett feladatok minősülhetnek a felperes eredeti beosztásától eltérő olyan önálló feladatkörnek, amely megbízási díjra jogosíthatna, azonban a többi hivatkozott feladat – a sebességellenőrzéssel kapcsolatos, a traffipax-kezelési feladatok, a rendészeti akciókban való részvétel, forgalomellenőrzések végrehajtása, rendezvénybiztosítás – egyike sem egy másik beosztáshoz tartozó feladatkör, hanem a felperes munkakörének szerves része. Az elsőfokú bíróság tévesen összemosta, indokolatlanul egységesen kezelte és értékelte a felperes által megjelölt összes feladatot. Rámutatott, a 60/2010. ORFK utasításban foglalt helyszínelői feladatok nem egyetlen beosztáshoz kötődnek, azokat a rendőrségi munkamegosztás szerint többféle beosztású személy (technikus, vizsgáló) is végzi. Amennyiben pedig a 60/2010. ORFK utasításban szereplő feladatok több beosztás között oszlanak meg, úgy logikailag kizárt, hogy ezen ORFK utasítás határozná meg kógens módon a felperes beosztásához tartozó munkaköri feladatokat; ugyanakkor a felperes munkaköri leírása is kifejezetten tartalmazza, hogy köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálati helye tevékenységi körébe tartozó eseti feladatokat. Meglátása szerint ezen felül az elsőfokú ítélet indokolása a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközően nem adott számot arról, hogy milyen megfontolás alapján vonta egy tekintet alá a felperes által hivatkozott feladatok teljes körét differenciálatlanul. Azt is kiemelte, a peresített időszak tekintetében 13 hónapra már elismerte a felperes megbízási díjra jogosultságát, melyet ugyan más jogcímen (más

rendőrkapitányság illetékességi területén végzett helyszínelési feladatok), de ugyanarra az időszakra vonatkozóan megkapott 150%-os mértékben. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy a szóban forgó 13 hónapra ezenfelül további, a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében meghatározott megbízási díjat is megállapított, a munkáltató mérlegelési jogkörét vonta el.

[5] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival egyetértve. Másodfokú perköltséget is igényelt, melyet 43.000 forintban jelölt meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, e körben eljárási szabálysértést sem jelölt, így ebben a körben az ítéltábla nem vizsgálódhatott, az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A megállapított tényállást nem támadta, e körben eljárási szabálysértést szintén nem jelölt, így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés volt irányadó. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, az irányadó bírói gyakorlat figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megisméltése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[8] Az alperes az elsőfokú ítélet jogi indokolását hiányosnak találta (felperes által megjelölt többletfeladat ellátások differenciálása), ám az elsőfokú ítélet ezen releváns indokolásként hiányolt kérdésekre egyértelmű és a kialakult bírói gyakorlatnak is megfelelő választ ad. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indokolás esetleg nem meggyőző, avagy azzal nem ért egyet, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 1.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében

megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[9] Az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra jogosultság kapcsán csak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásába tartoztak-e vagy sem, figyelemmel arra, hogy a felperest az eredeti, baleseti helyszínelői beosztásához tartozó feladatok ellátása alól nem mentesítették.

[10] A másodfokú bíróság is kiemeli, hogy a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A Kúria kiforrott gyakorlata szerint a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018. 259.); a 60/2010. ORFK utasítás pedig kellőképpen körül határolja a (baleseti) helyszínelő feladatait, az ellátandó tevékenységek körét, abba a járőrfeladatok, járőrszolgálatok, sebességmérések, rendezvénybiztosítás és egyéb pertárgyi feladatok semmiképpen sem tartozhatnak bele.

[11] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésre nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Ezzel összefüggésben hangsúlyozandó: a munkáltató szervezetalakítási jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy egy adott feladatkörre létesít-e külön munkakört, avagy más munkakört betöltő személy részére rendeli el – akár eseti jelleggel – a külön munkakörhöz tartozó feladatok ellátását. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes perbeli foglalkoztatása fogalmilag a munkakörtől való eltérést jelentette. Nem vitatottan az alperes a munkaköri leírásokban megteremtette annak lehetőségét, hogy a felperest egyéb, a végzettségének és képességének megfelelő feladatokkal is jogszerűen megbízza, ám ezen többletfeladatokat ellentételezni kell. Téves jogértelmezés eredményeként tekintette tehát az alperes ezen feladatokat a felperes munkaköre részének. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti szolgálati beosztása mellett ahhoz nem tartozó feladatkört látott el többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján a megbízási díjra.

[12] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. Enélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó - perbeli időszakban hatályos - szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van.

[13] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a helyszínelői beosztásán kívüli – a járőrszolgálati, valamint egyéb szolgálati – feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban megjelölt és alperes által nem vitatott – feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. A 30/2015. BM rendelet pedig kétségtől külön beosztásként határozza meg a járőr- és helyszínelő beosztásokat, amely tény eleve eltérő munkaköri feladatokat feltételez. A Hszt. 2023. február 1-től hatályos módosítása sem rontja le a felperes megbízási díjra jogosultságát, mert a jogalkotó a peresített időszakban a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja mellett megtartotta a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti szabályt is, amely az előbbihez képest speciális. Azt pedig – az alperes által sem vitatott – peradatok alátámasztották, hogy a felperes gyakorlatilag minden szolgálatát érintően látott el a beosztásához nem tartozó szolgálati feladatokat (sebességellenőrzést havi 5 alkalommal, járőrszolgálatokat havi 3 alkalommal, forgalomellenőrzéseket havi 8 alkalommal, a fokozott ellenőrzéseket havi 6 alkalommal, annak tükrében, hogy havonta 7-8, egyenként 24 órás szolgálata volt), így a jelentős mértékű és nem eseti jellegű többletmunkavégzés a megváltozott jogszabályi környezetben is megvalósult. Miután ezen perbeli többletfeladatokra a munkáltató nem állapított meg és nem fizetett a felperesnek megbízási díjat, ezért arról a bíróság jogosult volt dönten, a munkáltató mérlegelési jogkörének elvonása fel sem merülhetett. Az elsőfokú bíróság a mérlegelési tevékenysége körében az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdés] által biztosított keretek között maradt és ítéletének indokolásában a megbízási díjnak a kereseti kérelemben megjelölt mértékével egyező megállapítása körében indokait kifejtette.

[14] Mindezek okán az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő és rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, melyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[15] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[16] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[17] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (69.570 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 5.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke előadó bíró	bíró	bíró